

sionen at afgøre, om det er nødvendigt at engagere jordfordelingskontoret i en sag, hvorved bemærkes, at den udtalelse, der skal indhentes fra Landbrugsmi-
 nisteriet i henhold til lovens § 13, stk. 2, også omfatter jordfordelingsspørgsmålet.

Reelt forenkles bestemmelserne derved, at adgan-
 gen til at ekspropriere alene i jordfordelingsøjemed bortfalder (§ 15, stk. 5, litra b).

Der kan fortsat være behov for forud for ekspropria-
 tion til store anlæg at søge en jordfordelingsplan ud-
 arbejdet. Med nødvendig tilslutning fra berørte ejere
 og myndigheder vil også en ejendom, der ikke direkte
 berøres af ekspropriationen, kunne inddrages. I den
 forbindelse bemærkes, at videreoverdragelse af are-
 aler, der afskæres fra en landbrugsejendom, i videst
 muligt omfang må ske i overensstemmelse med reg-
 lerne i landbrugsloven.

Bestemmelsen om, at en ejendom skal modtage
 areal som vederlag, affattes således, at en ejendom
 har pligt til at modtage et areal, hvis værdi ikke over-
 stiger den erstatning, der fastsættes for det afståede
 areal, medens den gældende bestemmelse i § 15, stk.
 5, litra c, anvender det mere diskutale begreb »vær-
 dien af det afståede«.

Heraf følger, at det både er erstatningen for selve
 det afståede areal isoleret set og erstatningen for de
 derved forvoldte ulemper, der er afgørende. Ligele-
 des præciseres, at det er værdien af det tillagte areal,
 »for ejendommen«, der er afgørende. Ændringerne
 tilsigter således en præcisering af den allerede gæl-
 dende ordning på dette punkt.

Efter den gældende lov omfattes kun »landbrugs-
 ejendomme i landzone« af bestemmelserne i § 15, stk.
 5. Begrænsningen kan i særlige tilfælde være mindre
 hensigtsmæssig og er derfor udeladt i forslaget.

Bestemmelsen i § 15, stk. 6, tidligere § 15, stk. 8, sig-
 ter på følgende specielle situation:

Det kan tænkes, at en taksationskommission eller
 en domstol efterfølgende finder, at værdien af det
 areal, som er blevet tillagt en ejendom, er større end
 ekspropriationskommissionen har skønnet. Det vil
 imidlertid praktisk set være umuligt at gøre den fast-
 lagte jordfordeling om. Bestemmelserne fastslår der-
 for, at ekspropriationskommissionens afgørelse står
 fast, både med hensyn til jordfordeling og med hen-
 syn til erstatningsfastsættelsen.

Derimod kan en taksationskommission eller en
 domstol naturligvis frit fastsætte værdien af det mod-
 tagne areal til et lavere beløb end ekspropriations-
 kommissionen. Det medfører blot, at der må udbeta-
 les et større beløb i penge.

Til nr. 3.

Den nuværende affattelse af bestemmelsen i § 16,
 stk. 2, har givet anledning til tvivl om, hvorvidt
 spørgsmål omfattet af denne bestemmelse kan efter-
 prøves af taksationskommissionen.

Den ændrede affattelse, der foreslås, tjener sam-
 men med ændringsforslaget under nr. 8 til at rydde
 denne tvivl af vejen. Efter de to ændringsforslag kan
 taksationskommissionen efterprøve alle spørgsmål
 om, hvorvidt betingelserne for at anvende bestem-
 melserne i § 16 er opfyldt.

Til nr. 4-6.

Efter jernbaneforordningen af 5. marts 1845 skulle
 den første kommission (svarende til ekspropriations-
 kommissionen efter ekspropriationsprocesloven) af-
 give et forligstilbud. Den afsagde ikke en egentlig
 kendelse. Det skal ekspropriationskommissionen ef-
 ter den gældende lov, jf. § 17, stk. 3. Alligevel bibe-
 holdt man et krav om, at der i visse tilfælde skal ud-
 færdiges et erstatningsforslag, der imidlertid beløbs-
 mæssigt skal svare til den erstatning, der fastsættes
 ved den senere kendelse.

Ordningen må til dels ses som et levn fra jernbane-
 forordningens tid og virker ofte som et forsinkende
 mellemlid på erstatningssagernes fremme. Nogen
 påviselig fordel ved ordningen opnås ikke. Der vil –
 uden lovhjæmmel – naturligvis være fri adgang til at
 fortsætte overvejelserne om en forligsmæssig afslut-
 ning af en erstatningssag, selvom forlig ikke er opnået
 i det første møde i ekspropriationskommissionen.

Ændringsforslagene nr. 3-5 tilsigter at afskaffe det
 lovbestemte krav om, at der i visse situationer skal
 udfærdiges et skriftligt erstatningsforslag.
 Dette indebærer, at ekspropriationskommissionen
 frit kan skønne om, hvornår forligsmuligheder må
 anses for udtømt, hvorefter kendelse kan afsiges.

Den erstatningsberettigede vil have betænkningstid,
 idet der gælder en frist på 4 uger for sagens ind-
 bringelse for taksationskommissionen, jf. lovens § 19,
 stk. 1. Det kan i den forbindelse noteres, at fristen i
 det oprindelige lovforslag var foreslået fastsat til 14
 dage, men under behandlingen i Folketinget blev ænd-
 ret til 4 uger.

Til nr. 7.

Der henvises til bemærkningerne til nr. 1.

Hvis en kendelse undtagelsesvist ikke skulle kome
 en erstatningsberettiget rettidigt i hænde, og hvis
 en begæring om efterprøvelse for taksationskommi-
 sionen som følge deraf ikke indgives inden den herfor
 fastsatte frist på 4 uger, kan trafikministeren tillade,
 at sagen efterprøves uanset fristens overskridelse, jf.
 bestemmelsen i lovens § 19, stk. 1, 3. pkt.